

21.09.2018

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أَنْتَ مَا أَوْجَى إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ

وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ

قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

مَا مِنْ أَمْرٍ مِنْ أَمْرِ مُسْلِمٍ تَخْضَعُ لَهُ صَلَاةٌ مَكْتُوبَةٌ فَيُحْسِنُ وَضُوءَهَا وَخُشُوعَهَا وَرُكُوعَهَا

إِلَّا كَانَتْ كَفَّارَةً لِمَا قَبْلَهَا مِنَ الذُّنُوبِ مَا لَمْ يَأْتِ كَبِيرَةً وَذَلِكَ الدَّفْعُ كُلُّهُ.

Muhterem Müslümanlar!

Okuduğum âyet-i kerime'de Yüce Rabbimiz şöyle buyuruyor: “(Ey Muhammed!) Kitaptan sana vahyolunanı oku, namazı da dosdoğru kıl. Çünkü namaz, insanı hayâsızlıktan ve kötülükten alıkor. Allah'ı anmak (olan namaz) elbette en büyük ibadettir. Allah yaptıklarınızı biliyor.”[1]

Okuduğum hadis-i şerifte ise Peygamberimiz (s.a.s) şöyle buyuruyor: “Bir Müslüman, farz bir namaz için abdest alıp bütün erkânına riayet ederek namaz kılsa, o namaz, büyük günah işlemedikçe, önceki günahlarına keffaret olur.”[2]

Aziz Kardeşlerim!

Efendimiz (s.a.s) bir gün ashabıyla sohbet ederken onlara şöyle bir soru sorar: “Birinizin kapısının önünden bir nehir aksa, günde beş defa o nehirde yıkansa vücudunda kir namına bir şey kalır mı?” Sahabe, “Kalmaz Ey Allah'ın Resûlü” diye cevap verir. Bunun üzerine Kutlu Nebi (s.a.s), “İşte beş vakit namazın misâli budur. Kılınan bu namazlarla Allah günahları yok eder.”[3] buyurur.

Kıymetli Müminler!

Namaz, Resûlullah Efendimiz (s.a.s)'in iki gözünün nuruydu.[4] Namaz, onun için vazgeçilmez bir ibadet, terk edilemez bir kulluk ölçütüydü. Rahmet Elçisi'nin nazarında bu derece önemli olan namaz, bizi Allah'a kul olmaya davet eden ibadetlerin sultanıdır. Namaz, huzura duruş ve huzura kabuldür. Namaz, bize Rabbimizi, bize kendimizi hatırlatır.

Namaz, bize sorumluluğumuzu, sınırlarımızı, müstakim oluşu, tevazuyu öğretir.

Kıblesi ile namaz, bir olan Allah'a yöneliştir. Namaz, kıyâmıyla bir diriliş, kıraatiyle O'na en içten senâ ve yakarıştır; Namaz, rükûsuyla yalnız Allah'a teslim oluştur; secdesiyle, kulluğun zirvesine varıştır. Kibir kulelerimizden inip yerle bulduğumuz an mirâciyemizdir.

Muhterem Müminler!

Namaz, dünyanın türlü hengâmeleri içerisinde kaybolmaya yüz tutan benliğimizi, gönlümüzü yeniden ihya ve inşa etmektir. Çoğu zaman kalabalıklar içerisinde yalnızlaşan ruhumuzun yoldaşdır namaz. Cennetin anahtarı olan namaz, şu fânî dünyanın ebediyete uzanan kârıdır. Namaz bir nurdur, yolunu aydınlatır müminin. Hikmetleri ile insanı kötülük ve hayâsızlıktan alıkoyan en büyük ibadettir namaz. Rabbimizi anmanın adıdır; O'na vuslat köprüsü, bir gönül burağıdır namaz.

Kardeşlerim!

Namazlarımız, bizim miracımız, bizim gönül burağıımız olabiliyor mu? Kıyamette ilk hesaba çekileceğimiz konu olan namaza,[5] yüzümüzü ağartacak özeni gösterebiliyor muyuz? “Allahu ekber” nidaları yankılanırken, davetin Allah'tan geldiği bilinciyle kıyama durabiliyor muyuz? Miraçtaymış gibi huşû içerisinde secdelere varabiliyor muyuz? Namazı bir külfet değil, nimet olarak görebiliyor muyuz?

Hutbemi İbrahim Efendimizin Kur'an'da yankılanan şu duası ile bitirmek istiyorum:

“Rabbim! Beni ve çocuklarımı namaz kılanlardan eyle. Rabbimiz! Duamı kabul buyur. Hesap görülecek günde, beni, anamı babamı ve inananları bağışla.”[6]

[1] nkebut,29/45.

[2] Müslim,Tahâre,7.

[3] Müslim, Mesâcid, 283.

[4] Nesâî, İshrâtü'n-nisâ, 1.

[5] Nesâî, Muhârebe, 2.

[6] İbrâhim, 14/40-41.